

give Anledning til store Misbrug, men nu ligger der en Tid af 2 Aar bag os, og Udkaftet har ikke paaberaabt sig, at der har fundet store Misbrug af Pressen Sted, og det har heller ikke kunnet det. Jeg veed meget godt, at man har sagt, at Grunden dertil skal søges i Tidsforholdene; men det er mærkeligt nok, man har ellers tillagt denne Tid baade kommunistiske og socialistiske og mod alt Bestaaende oprørste Ideer, saa man skulde synes, at her maatte være en rigelig Anledning til Misbrug for Pressen, og dog alligevel har man ikke kunnet paavise det, men selv de, som med stor Mistanke have seet den frivogne Presse, de maae dog indrømme, at den har overtruffet aldeles deres Forventning. Det er gaaet ligesom med nærværende Forsamling; der er Mange i Folket, der have seet paa denne Forsamling efter dens Sammensætning med stor Frygt og Mistanke, og jeg troer, at Mange af dem ere komne nu til det Resultat, at Forsamlingen, ganske mod deres Forventning, dog har opført sig ganske besindig, og saaledes gaaer det ogsaa med Pressen. De have troet, at den vilde hævne sig paa dens forrige Forsølgere og at den vilde afstedkomme store Misbrug, men til deres Forundring see de, at det ikke er skeet; Regjeringen har ikke fundet en Tjende eller en Modstander i Pressen, men tvertimod en Understøttelse, forsaavidt som den har villet træffe, hvad der var Landets Gavn, og den har fundet en stor Overberøelse der, hvor man ikke har kunnet indrømme, at den har truffet det Rigtige. Regjeringen indrømmer det ogsaa, og maa nødvendigviis indrømme det, at den har havt en ærlig Hjælp i Pressen under disse vanskelige Tidsforhold, saa man skulde dog virkelig troe, at, efterat Pressen saaledes nu har ligesom aflagt Mesterstykke, og efterat det har vilst sig klart, at Friheden tjener os bedst og gavnlige Pressen allerbedst,

efterat nu en saadan Tid ligger bag ved os, var den Tid kommen, da man vilde befrie Pressen fra den Tvang, som dog hidtil har bestaaet, og de jure indrømme Pressen, hvad man forlængst havde indrømmet den de facto. Man skulde nu mene, at Pressen i Danmark har baade i onde og gode Dage fortjent en virkelig Frihed; men i dette Dieblik forelægges der nu et Udkaft, om hvilket jeg ikke kan Andet end gjentage, hvad jeg allerede har sagt, at der gennem dette ikke gaaer en virkelig mod Pressen venlig sindet Aand, og at man vil knytte de Baand paa Ny, under hvilke Pressen har sukket, og at man vil fremkalde, hvad man selv har følt sig saa besværet af, den bittere Aand og den klogtige Aand, som før har herffet i Pressen.

Man anbefaler den engelske Forfatning, ikke for dens Fortræffelighed i sig selv, men fordi den er udgaaet fra Livet, fordi det ikke er Lovven, der har dannet Livet, men det er Livet, som har dannet Lovven, og man har deri søgt en Hovedgrund, hvorfor denne Forfatning har kunnet staae, trods alle sine Brøst. Vi have ikke været i det lykkelige Tilfælde, vi der saa brat ere overgaaet fra en souverain til en fri Forfatning, at vi have kunnet lade Lovven udgaae fra Livet, men vi have efter bedste Skjønnende søgt ved Lovven at anvise de Spor, hvori Livet skulde være, skjøndt Lovven dog ingenlunde udgiver sig for at være evig uforanderlig, hvilket jeg netop maa erklære som dens største Fortrin. Man indrømmer, at den efterhaanden vil lade sig omdanne af Livet, men med Hensyn til Pressen, da ere vi i det lykkelige Tilfælde, at her kunne vi lade Lovven udgaae fra Livet; thi der ligger foran os et Frihedsliv, som har beviist, at det medfører Gavn og Velstignelse, saa at nu kunne vi lade Lovven virkelig være et Udtryk af det Liv, som vi alle have seet og oplevet (Hør).